

greiðir kenslurnar í einum musikkstykki. So fint, so fint, so yndisliga vakurt og fint!!!

Fólk flest gerast ofta tigandi, tá ið tey standa andlit til andlit við skaparaverkið, tað sum er óspilt, tað, sum menniskjahondin ikki hevur nomið fingur við. Ti kemur hon framat, tá er ikki nógv at undrast yvir.

At standa tíðliga ein morgun Úti á Bergi og bert lata eyguni flyta seg og tekkja tað, sum fyri framman liggur. Í huga tínum koma tá iður og iðukálvar at mala, sum tala eitt mál, ið gera, at tú bert undrast og undrast.

Ein góð lita liður... okkurt fór at rera seg millum steinarnar — tætt úti á tromini. Hetta var eingin annaruttan fremmandadurin.

Hann nærkaðist sum ein flongdur hundur. Hann hevði óivað fingið flongina um náttina. Hann var grønur frá toppi til tá, so ei undir í, at vit ikki høvdu sæð hann í skýli hansara. Hann royndi at siga okkurt, men illa bar til. Tað var sum at vinda eina gamla grammofon. Fjodurin mundi vera ring eftir at hava ligið úti á berajóli eina slíka nátt. So hoyrdist græla úr hon. »Ich bin sso nnass, ich bin sso kkkall.«

»Ja, stakkala dýrið — ikki kundi annað sigast, tú ert ikki nóg gamal at vita av.«

Hann var illa fyríkomín. Leitað var aftur at húsum, og genturnar vóru spurdar, um tær vildu veita fremmandamanninum um hjálp. Tað vildu tær. Mari Ann og Ann Mari fóru út og bjóðaðu honum heim í herbergið hjá okkum. Genturnar dugdu stak væl at fara við honum. Konufólk duga so væl at kjúkla fyrí okkum mannfólkum og serliga, tá

illa stendur til. Hetta er viðfött. Mykineskonur mundu millum ár og dag mangan hava vermt um menn, sum vóru illa fyríkomnir bæði á sjógvi og landi.

Fremmandamaðurin var týskari. Hann var upprunaliga eysturtýskari, men flýggjaði einaferð í trýssunum undan kommunistunum og búði nú í Hamburg. Hann arbeiddi í herinum og hevði fotografering til ítriv. Ein dygdarkvinna úr Mykinesi kom og bjóðaði honum ein sovipeka at liggja í. Hann fekk kamar burturav undir somu lon sum vit. Tað var tignarligt hjá honum at fáa slík kor í staðin fyrí at liggja undir opnum hválvi.

Hann hevði einans ligið undir einum eittmansteli um náttina. Tað var farið í lepar av vindi og regni. Ein hermannaþappa hevði týskarin havt um kroppin. Frá okkum fekk hann heitt upp á beinin og fekk klædnaplaggið uppá kroppin. Ein heitur temuður varð givin honum og nýbakað skapilsí afturvið. Hesum projektinum hevði Pálin staðið fyrí. So við og við kom liv aftur í hesar germansku konglarnar. Hann visti seg at vera eitt fitt fólk og gjørdi ikki nógvan háva burturúr sær.

Sunnudagin vóru ikki líkindi at sleppa av oynni, so ynskið hjá tí eina næminginum mundi fara at eynast. Birgit skuldi til ársroynd á Studentaskúlanum mánadagin, í feroyskum stili. Hon fekk ikki rátt sær av spenningi. Hvussu skuldi hon sleppa av aftur oynni? Slapp hon av oynni mánadagin, so vóru ráð fyrí tí. Hon kundi t.d. skriva stílin, tá hon kom inn á meginlandið... ja, og skriva um: Ferð mín til Mykinesar. Loysnin var ikki heilt av leið.

Kirkjugongd var sunnudagin. Tað var ikki ofta, at hin hálshviti vitjaði út higar; men deknin eiga teir góðan — sum í teimum flestu byggunum í Føroyum. Meinhard Johannesen var deknur og forsangari. Danin Poul Erik Sæ hevur nevnt í einum fyrilestri fyrí ikki so langari tíð síðani, at hann ongastaðni hevði sæð ella upplivað samansetingina í menniskjanum so týðiliga dyrkaða, sum í Føroyum. Meinhard er eitt av demunum. Umframt at vera deknur og forsangari var hann eisini handilsmaður, postavgreiðslumaður, motorpassari, bóndi og av og á var hann eisini lærari.

Soleiðis kunnu eginleikarnir hjá einum menniskja arta seg í einum bygdar-samfelag. Øll í bygðini eru medvitandi um tað, sum er lagt í eitt skilafólk frá livsins morgni. Tá hetta fólk kom í tann »básin« at vera eitt álitisfólk, bæði til fjals og til fjøru, varð ikki spentur fótur fyrí einum tilikum menniskja. Mykinesbygd hevur átt fleiri tilík fólk. Krøvini, sum náttúran hevur stillað til fólk í bygðini, hava verið stór. Hetta er avbjóðingin til samansetingina í okkum menniskjum. Her mátti onkur ganga undan, sum hevði vit, skil og evnr, annars varð liv ikki lagað í slíkum samfelag, um ikki hesir eginleikarnir ráddu.

Givið er so tað: At óttast Guð — Guðstrúgvá hevur verið drivkraftin hjá øllum. Tað mundi vera torført at liva undir so hørdum korum uttan trygga og góða sálarliga barlast, og hon hevur sanniliga eisini verið til staðar her úti á hesi oyggj.

Ætlanin var at fara niðan á oynna, meðan vit vóru har úti; men tað var

tjúkt í erva alla somlu tíðina. Men nakað niðaná varð tó gingið, og serliga vóru tað tey mongu gróthúsin, ið eygað festi seg við. Okkurt av teimum sang sín svanasang. Summi vóru hølt — nekur skeiklaðu á og onnur fullu tilkómiliga í fátt. Nekur heilt fá vóru væl hildin. Tey stóðu nú sum fávitskutir guðar, sum eingin hevði brúk fyrí longur. Í tí líki, sum tey nú stóðu í, var betur, at tey vóru niðurtikin. Ja, ja:

»O, du evigi Guð, sum her er vorðið einsligt«, segði hin gamli mykinesmaðurin. Onkuntíð hevur tað verið livligt á hesum heidum, men nú sást so týðiliga, at ómegdin ráddi.

Tað vóru eini 20—30 gróthús, sum stóðu her. Var tað ikki ein uppáva at geva einum ella fleiri, sum høvdu áhuga fyrí at varðveita sermerkir frá einari farnari tíð, at sett tey í stand? Ikki er hugsandi, at ánararnir høvdu sett seg imóti hesum. Møguleikin er eisini til staðar, at gera tey um til ferðamannaherberg.

Hetta kemur at fara fram í einari óspiltari náttúru, so rættliga gott skil og skynsemi eigur at vera nýtt.

Minnisvarðin, ið stendur uppi á eggini omanvert bygðina, hevði tað heldur ikki so gott. Hann var ongantíð vigdur. Navnatlurnar standa niðri í kirkjuni, har tær eru í góðari varðveitslu.

Kundi ikki onkur rætt honum eina hjálpanði hond — pussa hann upp og fingið hann vigdan? Tey, ið búgva alt árið har úti í Mykinesi, megna kanska ikki sjálvi at fara undir tiltakið. Men tað eru tó hóast tey, ið búgva aðrastaðni og hava tilknýti til oynna, ið bæði vildu og kundu rætt eina hjálpanði hond.

Mánadagin kom við sama veðri. Tað sást á øll-

um brøgdum, at ikki slapst av oynni sjóvegis henda dag. Við eitt hoyrdist surrið av helikoptarnum nærhendis. Hann var á vitjanarferð úti í Hólmunum. Hann gjørdi eitt rend inn í bygðina — setti seg á ein stoyptan runding tætt við bygðina. Flogskiperin varð spurður, um hann kundi taka ein næming við sær. Hesum jättadði hann — hann vildi enná taka tveir inn við sær. Birgit og Joan vóru so hepnar at verða fluttar á »arnarveingjum« inn á meginlandið. Nú vildu øll sleppa inn við hesum flogkyktinum, men hann er dýrur í brúki, og ikki er ráðiligt at misnýta hetta henta kariatúr.

Helikoptarin er hentur, tá tað stendur um liv ella deyð. Hjá okkum stóð ikki so illa til — á langt frá tí! Hóast onkur mælti til, at okkurt átti at verið gjørt fyrí at fingið teir at sent hann út aftur. Høgni helt fyrí:

»Nei, nei, nei, ger endiliga ikki tað. Vit hava tað ov gott her úti. Vit hava eina heila oyggj at reika á — hvør hevur tað? Í Fuglafirði luktar so illa, tað er einki at leingjast aftur til!!!

Livligur og skemtiligur hevur hesin flokkur altíð verið, og ikki var hetta lagt á hillina, meðan vit vóru har úti, nei, tvørturimóti!

Eli Reynskorð — ættadur úr Gásadal — plagdi at stækka inn á gólvið hjá okkum. Hann átti eini gomul hús her úti, sum hann hevði sett í stand og plagdi hann at vera her úti av og á við familjuni undir teimum hugnaligu bitunum, sum vit eisini fingur høvi at stinga krillin inn undir.

Næmingarnir skuldu lesa til próvtøku. Tað var mest tað, sum reiði teimum á baki sum ein óndur dreymur. Ein av Restorffbrøðrunum hevur fast tilhald á oynni. Hann var so

fryntligur, at hann bjóðaði næmingunum at siggja video. Soleiðis kann tað bera á. Teknikkurin hevur langar armar. Ikki vóru tað øll, ið rúmaðust í »biohøllini«, so summi leitaðu niðan frá bygðini í einsemi.

Men kl. 21.00 var kvöldsetin í teimum gomlu húsum hjá Eli.

Tær breiðu fjalararnar vóru nývaskaðar. Tær vóru so hvítar so hvítar. Hvør kennir ikki angan av nývaskaðum viði, sum hevur fingið sitt bað í grønsápulúti? Á, tig, á tig! Tað man vekja manga hugleiðingina hjá tí eldra liðnum. Tey, sum eru vaksin upp í popptíðini, hava kanska ikki sama ans fyrí tilikum. Tey eru umskyld, tí tað eru aðrir veggir, ið tey hava traðkað sínar skógvar millum. Men, men, ikki tala veggirnir uppá sama máta til ein.

Ein angandi veggur, ein góður temuður og so pannukøkur afturvið gjørdur kveldsetuna ógloymandi. Stundin gjørdist heilag, og óivað fara flest øll av okkum av goyma hana í minninum flestu dagar okkara.

Týsdagin gjørdist veðrið betri. Veðrið á landi var gott, men á sjónum var so mikið av landbrimi, at postbáturin ikki kundi leggja at. Í morgin slepst av oynni, hesum vóru spámenningar á oynni visir í.

Um midsagsleitið tann 6. dagin, vit vóru har úti, kom Súlan út. Heimferðin byrjaði. Spáðumurin — ella maningin — hjá tí eina næminginum var gingin út og ikki var hon til fánýtis. Ikki kundi annað sigast, hóast næmingarnir høvdu mist triggerjar skúladagar upp undir endan. Teir komu allir undan, so tað mundi vera á góðari leið, tað sum vit høvdu gjørt.

Vit høvdu drigið 26 lundar leygardagin

